

de grond uit. Van de administratieruimten van onze Maatschappij kan hetzelfde worden gezegd.

Ondanks deze ingrijpende vernieuwingen zal zich hopelijk één ding niet wijzigen, nl. de goede sfeer, die onze vergaderingen altijd zo kenmerkt. Het bestuur zal daar steeds naar blijven streven.

's-Gravenhage, januari 1968.

F. E. R. de Maar, secretaris.

INTERNATIONAAL

INTERNATIONAL ASSOCIATION OF DENTAL STUDENTS

Congres 1968 te Praag

Van 1 tot 10 augustus 1968 organiseert de *International Association of Dental Students* haar 15e congres te Praag (Tsjechoslowakije) voor tandheelkundige studenten uit de gehele wereld, waarbij de „social events” niet zullen worden vergeten.

De kosten van deelneming aan het gehele programma, inclusief maaltijden en huisvesting, bedragen \$ 60 per persoon.

Niet-leden van de I.A.D.S. kunnen eveneens deelnemen aan dit congres als „supporting member”. De contributie van dit lidmaatschap is \$ 3 per jaar.

Nadere inlichtingen verstrekt de algemeen secretaris van de I.A.D.S., 64 Wimpole Street, Londen W.1., Engeland.

BINNENLAND

PROF. M. HUT 40 JAAR TANDARTS

Het is zeker niet overdreven de 1e juni 1928 als een voor de tandheelkunde denkwaardige datum te beschouwen: het was nl. de dag, waarop Professor M. Hut tot tandarts werd bevorderd.

Thans, veertig jaar later, zal een ieder, die met zijn carrière bekend is, zonder voorbehoud kunnen zeggen dat hij zich één van die prominenten heeft getoond, welke een blijvend stempel op het beroep hebben gedrukt.

Vooreerst heeft hij al zeer vroegtijdig belangrijke verbindingen met de destijds nog veraf staande geneeskunde gelegd door zijn belangstelling voor de chirurgische aspecten van de tandheelkunde. Kort na het behalen van zijn tandartsdiploma trad hij toe tot de staf van de afdeling Heelkunde van het Stads- en Academisch Ziekenhuis te Groningen. Daarmee legde hij al de grondslag voor het latere specialisme in de mondheelkunde, waarvan hij tot heden een vooraanstaand vertegenwoordiger is.

Zijn wetenschappelijke functie aan genoemde afdeling had echter een betekenis van veel wijdere strekking. Van meet af aan immers was Hut overtuigd van de noodzaak, het onderwijs in de tandheelkunde aan te passen aan de zich al jaren baanbrekende wetenschappelijke ontwikkelingen. Hij was niet de man om het bij dagdromen te laten, maar zette al zijn gaven in om het gestelde doel: de vernieuwing van het onderwijs naar thans geldende maatstaven, te bereiken.

Het heeft jaren geduurd voor het zo ver was, en weinigen die de allengs verworven rechten vandaag als vanzelfsprekend aanvaarden, zullen besef hebben van de strijd die daarvoor door hem is gevoerd. Het moet evenwel een grote voldoening voor hem zijn geweest, toen de wet van 4 augustus 1947 de zo lang begeerde vervulling bracht. Tevens een voldoening van meer persoonlijke aard: Hut was de eerste Nederlandse tandarts die tot het hoogleraarschap werd geroepen. Eerst als extra-ordinarius en aanvankelijk zelfs met een dubbele leeropdracht: „de dento-maxillaire orthopaedie en de leer der mondziekten en kaakchirurgie”; later – op 1 september 1947, dus na inwerkingtreding van bovengenoemde wet – tot gewoon hoogleraar in de Faculteit der Geneeskunde van de Rijksuniversiteit te Groningen.

Wie toen mocht hebben gedacht dat Hut zijn belangstelling voortaan uitsluitend zou gaan richten op zijn waarlijk niet geringe onderwijstaak, zal zijn vergissing spoedig hebben ingezien. Op nagenoeg alle fronten van het beroepsleven heeft de jonge hoogleraar geijverd voor de evolutie van de tandheelkunde. Al eerder had hij bemoeienis gehad met het werk van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde en jarenlang bekleedde hij het voorzitterschap van twee van haar commissies: de Raad van Beroep en de Onderwijs-commissie. Na de Tweede Wereldoorlog was het de Vereniging van Nederlandsche Tandartsen, die onder zijn presidium (1946-1952) een tijdperk van grote bloei tegemoet ging.

In latere jaren heeft hij de Nederlandsche A.R.P.A. – eveneens in de functie van voorzitter – nieuw leven ingeblazen, en wanneer deze organisatie zich tegenwoordig in een voorheen ongekende belangstelling mag verheugen, dan is dat voor een niet gering deel te danken aan zijn toenmalige stuwkracht, maar niet minder aan zijn vooruitziende blik, die hem eerder dan menig ander het belang van de parodontologie deed onderkennen.

Dat hij daarnaast ook nog de ziel is geweest van de Nederlandse Vereniging voor Mondheelkunde en Chirurgische Prothetiek, zij hier slechts in het voorbijgaan gememoreerd. De grote waardering voor de in deze functies betoonde activiteiten is bij verschillende gelegenheden tot uiting gekomen: een reeks erelidmaatschappen resp. ere-voorzitterschappen getuigt ervan.

Doch Hut's verdiensten reiken verder: ook internationaal geeft hij zijn sporen ruimschoots verdiend. Jarenlang is hij lid geweest van het voormalige Nationaal Comité van de F.D.I., later is hij opgetreden als gedelegeerde voor Nederland in de „General Assembly”. Verder is hij lid van de regeringsdelegatie in de Werkgroep „Tandartsen” van de E.E.G. Vele malen heeft hij Nederland „in den vreemde” vertegenwoordigd en omgekeerd hebben hij en zijn echtgenote bij diverse gelegenheden op charmante wijze gastvrijheid verleend aan vooraanstaande buitenlandse gasten.

Wanneer men deze veelheid van activiteiten naast de toch al omvangrijke taak van

hoogleraarschap in de Mondheelkunde overziet, dan komt men wel bijzonder onder de indruk van de moed, die Hut heeft opgebracht, toen hij in 1958 gehoor gaf aan de uitnodiging, het onderwijs in de tandheelkunde aan de Gemeentelijke Universiteit van Amsterdam voor te bereiden en te organiseren. Dit heeft hem opnieuw veel strijd en soms bovenmatige inspanning gekost.

De welhaast onbegrensde energie, die Hut in de loop van 40 jaar beroepsleven heeft tentoongespreid, is lang niet altijd een bron van onverdeelde vreugde voor hem geweest. Mensen die, zoals hij, blijk geven van een ruime visie, een grote dadendrang en een soms felle strijdvaardigheid, hebben het in de wereld niet gemakkelijk. Zij staan bloot aan sterke innerlijke spanningen, die meer dan eens tot pijnlijke conflicten leiden. Pijnlijk voor anderen maar ook voor henzelf en zo zijn ook Hut bittere ervaringen geenszins gespaard gebleven. Gelukkig heeft hij daarvoor compensatie gevonden in de grote waardering, die men hem in binnen- en buitenland toedraagt.

Officieel heeft deze waardering vorm gekregen in de benoeming tot Ridder in de Orde van de Nederlandsche Leeuw, een onderscheiding die hem in 1966 gewerd.

Wanneer de Redactie hem ter gelegenheid van zijn 40-jarig beroepsjubileum hulde brengt, dan denkt zij in het bijzonder aan een tot dusver niet genoemd aspect van zijn bemoeiingen: dat van lid van het Algemeen Bestuur van de Stichting Tijdschrift voor Tandheelkunde. Enige jaren heeft hij ook hier de functie van voorzitter vervuld en er zijn zijn beste krachten aan gewijd. Het is hem tenslotte – hoe kan het ook anders na een zo veelzijdige energiebesteding – wat te veel geworden en dus heeft hij het voorzitterschap weer voor het gewone lidmaatschap verruild.

Voor het vele dat hij tot dusver gaf brengt de Redactie hem haar hartelijke dank. Zij hoopt ook in de toekomst op zijn steun te mogen rekenen.

KLINISCHE AVOND VOOR TANDARTSEN TE AMSTERDAM

Op de klinische avond te Amsterdam van 26 maart 1968 werden de volgende voordrachten gehouden:

J. J. Wirds:	Kaakfractuur.
R. L. Hagens:	Correctie van een bovenfront voor verbetering van het uiterlijk (vervolg).
L. Coppes:	De parodontologische behandeling behorende bij de correctie, besproken door collega Hagens.
Mej. C. C. Lubsen:	Indicatie tot de behandeling van een patiënt met sterke prognie (vervolg).
J. J. Wirds:	Gingivectomie.

NEDERLANDSE VERENIGING VOOR SOCIALE TANDHEELKUNDE

Met ingang van 1 april 1968 heeft de heer W. H. Bauer zijn functie van directeur van de Nederlandse Vereniging voor Sociale Tandheelkunde neergelegd en is als zodanig opgevolgd door collega T. G. J. Kuipéres.

STICHTING VOOR WETENSCHAPPELIJK
TANDHEELKUNDIGEN ARBEID

Aankondiging cursus „Orthodontie voor de algemeen-practicus”

Zoals reeds in het februari-nummer 1968 werd aangekondigd, organiseert de Stichting W.T.A. op 11 en 12 oktober van dit jaar een cursus „Orthodontie voor de algemeen-practicus”, welke zal worden gegeven door Prof. J. A. C. Duyzings.

Deze tweedaagse cursus zal plaats vinden in het Provisorium Tandheelkunde van de Universiteit van Amsterdam, Vlaardingenlaan 23.

De convocatie voor deze cursus kan begin september tegemoet worden gezien.

STAATSCOMMISSIE MEDISCHE BEROEPSUITOEFENING

Tot lid van de op 19 december 1967 geïnstalleerde *Staatscommissie Medische Beroepsuitoefening* (cf. Ned. T.v.T. 75: 1, 1968), die tot taak heeft te onderzoeken, op welke wijze de wetgeving inzake de toelating tot en de uitoefening van de geneeskundige beroepen kan worden gemoderniseerd, is op 7 mei jl. als nog benoemd Prof. Dr. H. M. J. Scheffer (Maarn) en tot plaatsvervangend lid voor deze, Prof. Dr. T. Huizinga, apotheker te Groningen.

BENOEMING DR. TH. E. DE JONGE

American Association for Advancement of Science

De conservator van de Odontologische afdeling van het Anatomisch-embryologisch laboratorium der Universiteit van Amsterdam, Dr. Th. E. de Jonge, is door de American Association for Advancement of Science tot lid benoemd.